

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. s. r. o.,**
sídlem X,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2015, č. j. 29248/15/5300-21443-711478,
o dani z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 9. 11. 2015, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2015, č. j. 9 Af 79/2015-48, postoupena soudu zdejšímu, se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Středočeský kraj, územní pracoviště v Kladně (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 5. 2014, č. j. 2566030/14/2110-24805-203443, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období červen 2013 ve výši 6 948 060 Kč.
2. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí a řízení, jež předcházelo jeho vydání, je zatíženo vadami a nezákonnostmi, uplatňováním tajných opatření, zneužíváním diskutabilních

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

a ústavně nekonformních ustanovení zákonů a porušováním zásady rovnosti. Žalobce namítl, že byla porušena ustanovení čl. 2 Ústavy České republiky, čl. 2 čl. Listiny základních práv a svobod ČR, čl. 6 odst. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 20, čl. 21 a čl. 41 Listiny základních práv Evropské Unie a čl. 14 a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a § 1 odst. 2, § 5, § 6, § 8, § 9 odst. 2, § 92, § 93, § 134 odst. 1, § 65 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

3. Žalobce dále uvedl, že současně namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. 20140/15/5100-41451-806485, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4277990/14/2110-52522-201824, 4278927/14/2110-52522-201824, 4274249925/14/2110-52322-201824, 4277990/14/2110-52522-201824 a 4279135/14/2110-52322-201824, o nenavrácení lhůty v předešlý stav, které není samostatně napadnutelné. Žalobce namítl, že toto rozhodnutí žalovaného je nezákonné, protože žalovaný jako laik hodnotil podle lékařské zprávy, zda byl jednatel žalobce schopen činnosti, a to aniž by svou úvahu podepřel důkazy. Jelikož dle žalobce toto rozhodnutí negativně ovlivnilo napadené rozhodnutí, navrhl žalobce také toto rozhodnutí zrušit.
4. Mimo napadeného a výše označeného rozhodnutí žalovaného žalobce dále za nezákonné považuje rovněž vyrozumění žalovaného ze dne 31. 3. 2015, č. j. 9571/15/5100-41457-711502, o vyřízení stížnosti proti postupu žalovaného (evidované pod č. j. 404/15), kterou žalobce podal během ústního jednání konaného dne 4. 2. 2015. Žalobce namítl, že je v demokratické společnosti nepřipustné, aby úřad napadený stížností prošetřoval sám sebe, a proto má vyrozumění za nezákonné. Podle žalobce žalovaný při vyřizování stížnosti porušil ustanovení § 5, § 6, § 65, § 92 a § 93 daňového řádu, a proto navrhl zrušit i toto rozhodnutí (pozn. soudu: rozhodnutí o stížnosti).
5. Ve vztahu k řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalobce namítl, že Ministerstvo financí České republiky, Finanční analytický útvar (dále jen „FAÚ“), pokynem ze dne 17. 12. 2013, č. j. MF - 116914/2013/24-2402, na základě blíže neurčených podkladů zablokoval na účtu finanční prostředky ve výši 9 615 069 Kč, které jsou blokovány dodnes, přičemž žalobci je odpíráno nahlížet do neveřejné části spisu, ačkoliv mu důvody blokace nikdo doposud přes písemné výzvy a urgency nedoložil. Následně byly dle žalobce dotyčné prostředky zcizeny. Na podporu svých tvrzení žalobce jako důkaz navrhl označené sdělení a ze spisu žalovaného (č. j. 3624/15/5200-20445-711478) protokol ze dne 4. 2. 2015 (včetně příloh) a podání „DST. s. r. o.“ (pozn. soudu: žalobce má nejspíše na mysli sebe).
6. Žalobce doplnil, že dne 18. 12. 2013 byly jeho účty bez jakéhokoliv předchozího vyrozumění či řízení napadeny zajišťovacím příkazem ze dne 20. 12. 2013, č. j. 3970251/13/2110-24805-203443, vydaným správcem daně a exekučním příkazem č. j. 3982447/13/2110-25200-201353, proti kterým ovšem není s účinností ode dne 1. 1. 2014 přípustný opravný prostředek (§ 178 odst. 4 daňového řádu). Žalobci byly zablokovány na účtech milionové částky, které jsou zablokovány dodnes a daňová správa má ještě tu odvalu tvrdit, že žalobce nezaplatil fiktivně vyměřenou daň. K tomu žalobce dodal, že daňová správa odůvodňuje vydání zajišťovacích příkazů mimo jiné právě obchodní

spoluprací žalobce se společnostmi F. s. r. o. a G. s. r. o. Podle žalobce se FAÚ k útoku na žalobce doznal, když počátkem roku 2014 podal na obchodního partnera žalobce trestní oznámení a Policie ČR usnesením ze dne 25. 6. 2014, č. j. KRPS-220366-7/TČ-2014-010082, zablokovala účet jednatele žalobce pod záminkou, že údajně dochází ke krácení prostředků správce daně. Prostředky jsou zablokovány dodnes, nikdo nebyl obviněn, nikdo nic nevysvětlil ani neodůvodnil. Podle žalobce byla tímto dostatečně prokázána existence „tajných opatření“ v řízení, a proto je jeho požadavek na umožnění nahlížení do jeho kompletních a úplných spisů vedených u správce daně zcela legitimní a v souladu s povinnostmi správce daně zakotvenými v § 5, § 8, § 9 daňového řádu.

7. Žalobce k tomu dále dodal, že snaha o vyvrácení žalobní argumentace o uplatňování tajných opatření ze strany FAÚ a dalších orgánů daňové správy žalovaným je marná, protože jím zmiňovaná ustanovení § 31b a § 31c byla do zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů, vložena až ustanovením zákona č. 166/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 253/2008 Sb. Do té doby příslušné instituce házely jakékoli změny zákona směřující k účinné kontrole činnosti FAÚ demokraticky zvolenými orgány úspěšně pod stůl. Změna tohoto zákona je významná a dává žalobci za pravdu ve smyslu podaných žalobních námitek, avšak na napadené rozhodnutí a předcházející proces zákon č. 166/2015 Sb. ještě nedopadal, a tudíž je podle žalobce obrana žalovaného v tomto smyslu na vodě. Na podporu těchto tvrzení žalobce navrhl provést jako důkaz důvodovou zprávu k zákonu č. 166/2015 Sb., včetně připomínek z obou komor Parlamentu ČR.
8. K vlastnímu napadenému rozhodnutí žalobce předně podotkl, že pouze zastřešuje předchozí vadný proces. Žalobce požadoval po celou dobu řízení převést listiny došlé z dožádání a tyto provést jako důkaz. Jeho stížnost nebyla shledána důvodnou (vyrozumění ze dne 31. 3. 2015, č. j. 9571/15/5100-41457-711502), protože dle žalovaného tyto podklady nejsou relevantní a nebyly použity při doměření daně. Vzhledem k prokázané existenci „tajných opatření“ však lze dle žalobce pochybovat, že jde o snahu legalizovat zadržené finanční prostředky správcem daně.
9. Žalobce dále namítl, že pokud správce daně na základě „tajných opatření“, která nebyla do dnešního dne ani řádně odůvodněna, zablokoval peněžní prostředky žalobce (srovnej s § 92 odst. 5 DŘ), nelze po žalobci žádat, aby vyvracel blíže neurčené domněnky a fikce správce daně, zvláště pokud je správce daně zainteresován na co nejvyšším výběru daně, nikoli na správném.
10. Žalobce k argumentaci žalovaného, že společnost BXG NX A. s. r. o. nespolupracuje (je nekontaktní), a tudíž nebylo možné ověřit tvrzení žalobce o uskutečnění obchodu, namítl, že následná nemožnost kontaktovat dodavatele nemůže být dávana k jeho tíži. Podle žalobce se tedy žalovaný snaží o legalizaci zásahu FAÚ. Nenalezený jednatel BXG NX A. s. r. o. přitom dle žalobce v klidu chodí po ulicích.
11. Žalobce dále namítl, že tvrzení žalovaného v odstavci 42 napadeného rozhodnutí odporují tvrzením v odstavci 37, a že se v odstavcích 47 až 53 žalovaný vymlouvá.
12. K odstavci 54 napadeného rozhodnutí žalobce poznamenal, že není zřejmé, jak správce daně přenesl důkazní břemeno na žalobce a v jakém okamžiku.

13. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nezákonné, zatížené snahou o zakrytí části důkazů, které mají vliv na správné zjištění daně a snahou o zakrytí prováděných tajných opatření. Ve věci byla dle žalobce zneužita ustanovení § 65 odst. 1, § 167, § 178 odst. 4 daňového řádu ohledně nemožnosti uplatnění opravného prostředku a ustanovení § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).
14. Podle žalobce vadou, která poznamenala negativně celé řízení, je vstup a zásah FAÚ rozhodnutím ze dne 17. 12. 2013, č. j. MF -116914/2013/24-2402, neboť tento útvar vznikl pouze organizačním opatřením Ministerstva financí ČR a nikoli zákonem. Rozhodovací pravomoc FAÚ je přitom dle žalobce sporná, neboť tento útvar je mimo kontrolu demokraticky zřízených institucí, podléhá pouze Ministru financí, ačkoliv jsou jeho pravomoci rozsáhlé (sledování kohokoliv a kdykoliv bez odůvodnění, zásahy do soukromé sféry jednotlivce). Podle žalobce tak došlo zásahem FAÚ, který v daném případě překročil meze svého oprávnění, k porušení čl. 2 Ústavy ČR, čl. 2 Listiny základních práv a svobod ČR, čl. 4 Listiny základních práv a svobod ČR, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a ustanovení § 1 odst. 2, § 5, § 9, § 92, § 134 odst. 1 a § 65 odst. 2 daňového řádu. Žalobce v této souvislosti navrhl, aby si soud vyžádal výše označené rozhodnutí FAÚ včetně veškerých jeho podkladů a provedl je jako důkaz. Mimo to žalobce na podporu svých tvrzení poukázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Marckx z r. 1979, Silver, Malone, Kruslin, Huvig, Rees, Cossey, Abdulaziz, Klass a Eriksson.
15. Závěrem žalobce navrhl, aby soud k prokázání žalobních tvrzení provedl jako důkaz přílohy žaloby (1–5), úplný daňový spis žalobce, včetně dokumentace ve vyhledávací části a neveřejné části, spis Odvolacího finančního ředitelství (č. j. 29248/15/5300-21443-711478), včetně dokumentace ve vyhledávací části a neveřejné části, spis FAÚ (sp. zn. P 2013/01867), a rovněž navrhl, aby soud vyslechl jako svědky JUDr. M. P., Mgr. et Mgr. Lucii P., Ing. E. N. a JUDr. M. C.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v daném případě je spornou otázkou skutečnost, zda žalobce unesl svoje důkazní břemeno ve vztahu k uplatnění nároku na odpočet daně dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 23. 9. 2013 byla protokolem (č. j. 3419572/13/2110-05402-201880) zahájena kontrola DPH za zdaňovací období červen 2013. Žalobce předložil fakturu přijatou (č. 2013010), fakturu vydanou (č. 2013010), evidenci pro účely DPH za červen 2013 a výpis z účetního deníku, které měly prokázat ekonomickou činnost - nákup a prodej zboží, skleněné bižuterie. Žádné další doklady k prokázání obchodních případů předloženy nebyly. Dne 15. 10. 2013 správce daně obdržel odpověď na své dožádání místně příslušnému správci daně, který zjistil, že společnost BXG NX A. s. r. o., která měla vydat fakturu za zboží, na základě které uplatnil žalobce nárok na odpočet DPH, je nekontaktní. Správce daně následně zaslal žalobci výzvu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 464540/14/2110-05402-201880, k prokázání skutečností. Dne 7. 2. 2014 obdržel správce daně email (potvrzen dne 10. 2. 2014 písemnou formou), v němž žalobce žádal o prodloužení lhůty z důvodu nemoci. Lhůtu správce daně prodloužil rozhodnutím ze dne 10. 2. 2014, a to do 12. 3. 2014. Dne 13. 3. 2014 zaslal správce daně žalobci sdělení výsledků kontrolního zjištění

č. j. 1095578/14/2110-05402-201880, kde konstatoval, že ze strany žalobce nebyla prokázána oprávněnost uplatnění nároku na odpočet z přijatého zdanitelného plnění ve smyslu ustanovení

§ 72 zákona o DPH a dal daňovému subjektu lhůtu 15 dnů k vyjádření dle ustanovení § 88 odst. 3 daňového řádu (doručeno dne 19. 3. 2014). Správce daně zaslal žalobci oznámení o ukončení daňové kontroly ze dne 4. 4. 2014 (č. j. 1566896/14/2110-05402-201880). Dne 22. 4. 2014 správce daně zaevidoval plnou moc na Ing. J. P., který téhož dne nahlédl do spisu a dne 24. 4. 2014 správce daně zaevidoval podání žalobce, v němž uvedl, že z důvodu zvolení nového zástupce žádá o změnu termínu projednání zprávy o daňové kontrole. Zpráva o daňové kontrole byla projednána dne 5. 5. 2014 (viz protokol č. j. 2156231/14/2110-05402-201880). Na základě výsledků daňové kontroly vydal prvostupňový správce daně dne 6. 5. 2014 platební výměr, který žalobce napadl dne 3. 6. 2014 odvoláním.

17. Žalovaný dále uvedl, že uložil správci daně písemností ze dne 14. 10. 2014 vydat rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav, která byla obsahem písemnosti zaevidované dne 3. 6. 2014 spolu s odvoláním. Správce daně následně vydal rozhodnutí ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4278927/14/2110-52522-201824, kterým žádost zamítl. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2015, č. j. 20140/15/5100-41451-806485, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.
18. Žalovaný doplnil, že dne 4. 2. 2015 se uskutečnilo ústní jednání za účelem nahlížení do spisu (viz protokol č. j. 3624/15/5200-20445-711478). Žalobce podal do protokolu proti rozsahu nahlížení do spisu opravný prostředek, který byl žalovaným posouzen jako stížnost dle ustanovení § 261 daňového řádu. Odvolací finanční ředitelství stížnost prošetřilo, přičemž ji shledalo částečně nedůvodnou a částečně nepřipustnou (vyrozumění o prošetření stížnosti ze dne 31. 3. 2015, č. j. 9571/15/5100-41457-711502).
19. Následně žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 7. 9. 2015, č. j. 29248/15/5300-21443-711478, zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí správce daně ze dne 6. 5. 2014, č. j. 2566030/14/2110-24805-203443.
20. K argumentaci žalobce vztahující se k zásahu FAÚ, který dle názoru žalobce poznamenal celé řízení pro svou nezákonnost a existenci „tajných opatření“, žalovaný uvedl, že se s obdobnými námitkami žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí již podrobně vypořádal (viz bod [60] až [63]). Podle žalovaného nebyl výsledek předmětných řízení jakkoliv ovlivněn zásahem FAÚ či vydáním zajišťovacího příkazu č. j. 3970251/13/2110-24805-203443. Žalovaný nemůže dovodit ani nezákonnost vydání uvedeného zajišťovacího příkazu (viz bod [55] rozhodnutí o odvolání), a proto považuje námitky žalobce za bezpředmětné.
21. K argumentaci žalobce o „tajných opatřeních“ (žalobci byly v důsledku vydání zajišťovacího příkazu zablockovány finanční prostředky a dle žalobce jsou blokovány stále; žalobci nebylo umožněno nahlížet do vyhledávací části spisu), která měla v řízení předcházet vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že odmítá jakoukoli existenci „tajných opatření“. Podle žalovaného je zřejmé, že přestože žalobce nesouhlasí s postupem správce daně a považuje ho za nezákonný, nelze ani z jeho tvrzení dovodit, že by v řízení bylo postupováno nestandardním způsobem. Podle žalovaného tedy nebyla žádná „tajná opatření“ prokázána a z vyrozumění o prošetření stížnosti ze dne 31. 3. 2015, č. j.

9571/15/5100-41457-711502, vyplývá, že písemnosti byly do veřejné a vyhledávací části spisu zařazeny zcela v souladu s ustanovením § 65 daňového řádu.

22. K námitce žalobce, že správce daně v předchozím řízení nebral v potaz zdravotní stav jeho jednatele při žádostech o prodloužení lhůt, a že žalovaný v rozhodnutí ze dne 29. 6. 2015, č. j. 20140/15/5100-41451-806485 (ve věci navrácení lhůty v předešlý stav) laickou úvahou oponoval lékařské zprávě, uvedl, že tuto skutečnost namítanou již v odvolání řádně vypořádal (viz bod [47] až [52] rozhodnutí o odvolání). Žalovaný dle svého mínění neoponoval lékařské zprávě, nýbrž k žalobcem doložené zprávě z ambulantního vyšetření jednatele žalobce ze dne 23. 5. 2014 opakovaně uvedl, že institut navrácení lhůty v předešlý stav je výjimečný nástroj k mírnění dopadů závažných životních situací, a neslouží k podpoře „zahlázení“ zmeškání lhůty, ke které došlo bez zjevné objektivní překážky. Podle žalovaného tedy záznam o ambulantním vyšetření, podle kterého byl O. Ž. v období 7/13 až 3/14 „v dlouhodobé terapii pro akutní chr. prostatouretritidu“, nesvědčí o tom, že by tento stav bránil panu Ž. jednat jménem společnosti či minimálně ustanovit si sám zástupce. Žalovaný v odvolacím řízení konstatoval, že hlavním důvodem pro nepovolání navrácení lhůty v předešlý stav bylo v daném případě neprokázání závažných důvodů, které by podání návrhu bránily, a na tomto stanovisku setrvává.
23. K námitce žalobce týkající se vyrozumění o prošetření stížnosti, že v demokratické společnosti je nepřípustné, aby podanou stížnost na postup správce daně prošetřoval ten správce daně, proti jehož postupu stížnost směřuje, žalovaný upozornil, že v dané věci bylo postupováno v souladu s § 261 daňového řádu. Nestandardně oproti jiným prostředkům ochrany je institut stížnosti konstruován tak, že skutečnosti namítané daňovým subjektem prověřuje a případná opatření k nápravě činí primárně ten správce daně, proti jehož postupu nebo chování úředních osob tohoto správce daně stížnost směřuje. Z tohoto důvodu zakotvuje odst. 6 citovaného ustanovení možnost požádat nadřízeného správce daně, aby prošetřil způsob vyřízení stížnosti. Jinými slovy, aby prověřil, zda správce daně vyřídil stížnost řádně, zda se zabýval a vyjádřil se ke všem ve stížnosti uvedeným námitkám a skutečnostem a k těmto zaujal stanovisko, zda byla dodržena zákonná lhůta a v případě, že bylo namístě přijetí opatření k nápravě, zda tato přijatá opatření jsou přiměřená (adekvátní). Nadřízený orgán však musí zkoumat rovněž na základě zjištěného skutkového stavu následné správné právní posouzení všech námitek. Toto vše za předpokladu, není-li zde jiného prostředku ochrany vyplývajícího z daňového zákona.
24. Žalovaný na závěr dodal, že ve shodě se správcem daně dovodil, že žalobce neprokázal shodu faktického stavu s údaji uvedenými na předloženém daňovém dokladu, přičemž v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné nesprávnosti nebo nezákonnosti, které by měly vliv na výrok rozhodnutí o odvolání. V daném případě v průběhu řízení nepředložil žalobce ani na výzvu správce daně žádné důkazní prostředky k prokázání shody faktického stavu se stavem formálně-právním s výjimkou daňových dokladů a evidence pro účely DPH, v důsledku čehož neunesl svoje důkazní břemeno ve vztahu k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně. Vzhledem k tomu, že společnost BXG NX A. s. r. o., od které přijal žalobce plnění, ze kterého uplatnil nárok na odpočet DPH, není pro správce daně kontaktní, nebylo možné ověřit, že předmětná faktura byla vystavena dodavatelem uvedeným na daňovém dokladu, ani že fakticky došlo k uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění. Argumentace žalobce se opírá

především

o tvrzený nezákonný postup předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný však má za to, že dostatečně odůvodnil a argumentačně dostatečně podpořil svá stanoviska týkající se jeho postupu. Vzhledem k tomu, že je jeho názor konzistentní, nepovažuje žalovaný za nutné opětovně rozebírat svou argumentaci, a proto pro úplnost odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. Žalovaný zároveň uvedl, že považuje za nadbytečný návrh žalobce na provedení dokazování jak listinnými důkazy, tak výsledkem svědků, protože skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem, uvedení zaměstnanci finanční správy vystupovali v řízení jako úřední osoby a žalobce nijak neozřejmil, jaká tvrzení by měla být jejich výpovědi prokázána.

25. K jednání konanému dne 15. května 2018 se žalobce nedostavil. Zástupce žalobce před jednáním soudu sdělil, že jemu udělená plná moc zanikla. Současný stav ve společnosti mu není znám, s jednatelem společnosti není v kontaktu. Žalovaný u jednání odkázal na své písemné vyjádření k žalobě, navrhl zamítnutí žaloby a práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

26. Žalobce v přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce června roku 2013 uvedl v kolonce „dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku“ základ daně ve výši 33 086 000 Kč a daň na výstupu ve výši 6 948 060 Kč, k nároku na odpočet daně v kolonce „z přijatých zdanitelných plnění od plátců“ uvedl základ daně ve výši 33 606 000 Kč a v kolonce „v plné výši“ částku 6 942 600 Kč. Daň na výstupu žalobce stanovil ve výši 6 948 060 Kč, odpočet daně ve výši 6 942 600 Kč a vlastní daňová povinnost podle žalobce činila 5 460 Kč.
27. Správce daně přípisem ze dne 4. 9. 2013, č. j. 3332610/13/2110-05402-201880, sdělil žalobci, že podle § 86 daňového řádu je daňový subjekt povinen umožnit zahájení a provedení daňové kontroly, a proto vyzval oprávněného zástupce žalobce, aby se dostavil k zahájení daňové kontroly před vlastním vyměřením DPH za zdaňovací období červen 2013 a předložil správci daně evidenci pro účely DPH spolu s veškerými podklady prokazujícími zápisy v této evidenci (přijaté a vydané faktury, výpisy z běžného účtu, doklady k hotovostním platbám apod.). K jednání konanému dne 23. 9. 2013 se dostavil P. B. (zmocněný jednatelem žalobce), který uvedl, že žalobce v uvedeném období nakoupil a prodal skleněnou bižuterii a předložil výpis z účetního deníku spolu s přijatou a vystavenou fakturou. Popis ekonomické činnosti na dotaz správce daně zmocněnec neuvedl a k dotazu na další důkazní prostředky (mimo předložených faktur) zmocněnec sdělil, že žádné další doklady nemá k dispozici.
28. Správce daně z dožádání ze dne 24. 9. 2013 Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště v Praze 5 zjistil, že společnost BXG NX A. s. r. o. (dodavatel žalobce) je nekontaktní, a proto nelze ověřit, zda společnost eviduje vydanou fakturu, kde odběratelem je žalobce, od koho bylo zboží nakoupeno, jakým způsobem se dopravovalo atd. Z uvedených důvodů správce daně dne 28. 1. 2014 vyzval žalobce k prokázání skutečností – tj. k oprávněnosti uplatněného odpočtu daně ve výši 6 942 600 Kč za zdaňovací období červen 2013, a to do 15 dnů od doručení této výzvy.
29. Emailovou zprávou ze dne 7. 2. 2014, doručenou rovněž písemně dne 10. 2. 2014, správci daně jednatel žalobce sdělil, že probíhá léčba jeho nemoci, a proto žádá o prodloužení

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

lhůty k prokázání skutečností. Správce daně rozhodnutím ze dne 10. 2. 2014, č. j. 692837/14/2110-05402-201880, prodloužil lhůtu do 12. 3. 2014.

30. Jelikož se žalobce v uvedené lhůtě nevyjádřil, správce daně dne 13. 3. 2014 sdělil žalobci výsledek kontrolního zjištění a písemností ze dne 4. 4. 2014 vyzval oprávněného zástupce žalobce, aby se dostavil k ukončení daňové kontroly. Dne 22. 4. 2014 nahlédl do spisu nový zmocněnec žalobce Ing. J. P. Zmocněnec si vyžádal kopie několika dokumentů a vyjádřil souhlas s rozsahem nahlížení. Termín projednání zprávy o daňové kontrole byl na základě žádosti zmocněnce Ing. P. posunut na 5. 5. 2014, neboť zmocněnec žalobce sdělil, že jednatel byl dlouhodobě nemocen, a proto nemohl vykonávat svou činnost a reagovat na výzvy. Mimo to žalobce požádal o nahlédnutí do spisu, a to v části týkající se dožádání a sdělení o „nekontaktnosti“ dodavatele. Správce daně odkázal zmocněnce na sjednání termínu s příslušným zpracovatelem daně.
31. Správce daně následně platebním výměrem ze dne 6. 5. 2014, č. j. 2566030/14/2110-24805-203443, vyměřil žalobci DPH ve výši 6 948 060 Kč ze zdanitelných plnění ve výši 33 086 000 Kč a uložil žalobci rozdíl mezi vyměřenou a tvrzenou daní ve výši 6 942 600 Kč uhradit do 15 dnů od právní moci platebního výměru.
32. Dne 3. 6. 2014 podal žalobce prostřednictvím uvedeného zmocněnce odvolání. V odvolání uvedl, že údajná nekontaktnost dodavatele měla být správcem daně prověřena novým dožádáním, neboť jde o skutečnost důležitou pro správné stanovení daně, a proto žalobce navrhl, aby tak učinil žalovaný. Poukázal dále na špatný zdravotní stav jednatele, který doložil lékařskou zprávou MUDr. T. M. (Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov) ze dne 23. 5. 2014, podle níž je jednatel žalobce od července roku 2013 do března roku 2014 dlouhodobě léčen pro chronický zánět dolních močových cest doprovázený zánětem obou nadvarlat, a uvedl, že měl správce daně ustanovit žalobci zástupce. Pro tuto zdravotní indispozici jednatele požádal žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav k vyjádření se ke sdělení výsledků postupu kontrolního zjištění na DPH za červen 2013. Žádost o navrácení lhůty byla správcem daně zamítnuta rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014.
- Žalobce dále namítl, že správce daně nevyužil písemnosti získané dožádáním, a proto navrhl, aby veškeré písemnosti ve vyhledávací části spisu byly provedeny jako důkaz, přičemž současně požadoval nahlédnout do vyhledávací části spisu. Mimo to uvedl, že celé řízení negativně poznamenal zásah FAÚ a argumentoval neústavností tohoto orgánu.
33. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr správce daně. Vycházel zejména z toho, že žalobce po sdělení pochybností výzvou k prokázání skutečností nepředložil správci daně jiné důkazní prostředky než daňové doklady a evidenci pro účely DPH, a tudíž neunesl břemeno důkazní ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86 a ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30). K námitce týkající se ustanovení zástupce žalovaný poznamenal, že žalobce si zástupcem zvolil pana B., přičemž argumentace, že byla jeho plná moc omezená, neobstojí, neboť rozsah zmocnění je plně v kompetenci žalobce. Mimo to z lékařské zprávy předložené žalobcem dle žalovaného nevyplývá, že by jednatel žalobce nemohl za žalobce jednat, či alespoň si ustanovit zástupce.

34. Dále žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že nevyužil skutečnosti zjištěné dožádáním, přičemž požadavek žalobce na zařazení písemností z vyhledávací části spisu do veřejné odmítl, neboť písemnosti jsou dle žalovaného zařazeny zcela v souladu s § 65 daňového řádu. Z odpovědi na dožádání vyplývá, že sídlo dodavatele je fiktivní, neboť na adrese sídla se nikdo ze společnosti nezdržuje. Na vrátnici sídla byl místně příslušným správcem daně zanechán vzkaz s kontaktem, nikdo z uvedené společnosti se však správci daně neozval. Důvodem neuznání nároku na odpočet daně je skutečnost, že daňový subjekt po té, co na něj bylo přeneseno důkazní břemeno, nepředložil žádné důkazní prostředky dokládající to, že předmětný nákup zboží se uskutečnil tak, jak je uvedeno na daňovém dokladu. Skutečnost, zda daňový subjekt s uvedenou společností obchodoval, zůstala pouze v rovině ničím nepodložených tvrzení daňového subjektu. Odvolací orgán dále uvedl, že ověřit přímo u dodavatele, zda se plnění uskutečnilo v souladu s dokladem, je sice zásadní pro správné stanovení daně, nelze však po správci daně požadovat, aby toto ověřoval opakovaně, a to zvláště za situace, kdy není žádný důvod se domnívat, že se na nekontaktnosti dodavatele BXG NX s.r.o. něco změnilo. Také z toho důvodu nebylo opakované dožádání zasláno ani v rámci odvolacího řízení. Vyžadovat po správci daně (resp. odvolacího orgánu) opakované zaslání dožádání nelze ani s odkazem na to, že daň by měla být stanovena ve správné výši, neboť je to především daňový subjekt, kdo má doložit důkazní prostředky o oprávněnosti nároku na odpočet daně. Této své povinnosti se nemůže daňový subjekt zbavit ani odkazem na důkazní povinnost správce daně, či vyhledávací povinnost správce daně, které mají svůj základ v § 9 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně soustavně zjišťuje předpoklady pro vznik nebo trvání povinností osob zúčastněných na správě daní. S odkazem na judikaturu konstatoval, že svého důkazního břemene se daňový subjekt nemůže zbavit ani namítaným porušením § 9 odst. 2 daňového řádu.
35. K námitce porušení § 5 daňového řádu žalovaný konstatoval, že toto ustanovení ve svých třech odstavcích obsahuje tři různé zásady (zásada zákonnosti, zásada legální licence, zásada zdrženlivosti a přiměřenosti), přičemž daňový subjekt neuvedl, kterou zásadu měl správce daně porušit. Na takto všeobecně formulovanou odvolací námitku odvolací orgán uvedl, že nespátřuje v tom, že správce daně se pokusil o ověření uskutečnění plnění u dodavatele pouze jednou a při zjištění jeho nekontaktnosti již jeho nekontaktnost opakovaně neověřoval, porušení některé ze zásad uvedených v § 5 daňového řádu. Žalovaný konečně neshledal důvodné ani námitky žalobce týkající se zásahu FAÚ, neboť důvodem neuznání nároku na odpočet daně bylo neunesení důkazního břemene.
36. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
37. Soud předně konstatuje, že vyjmenování ustanovení zákona či mezinárodní smlouvy v žalobě není bez jakékoliv argumentace řádnou žalobní námitkou ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto soud žalobcem uvedená ustanovení čl. 2 Ústavy České republiky, čl. 2 čl. Listiny základních práv a svobod ČR, čl. 6 odst. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod čl. 20, čl. 21 a čl. 41 Listiny základních práv Evropské Unie a čl. 14

a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a § 1 odst. 2, § 5, § 8, § 9 odst. 2, § 65, § 92, § 93, § 134 odst. 1 daňového řádu, nepovažuje za žalobní námitky.

38. Žalobce dále namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. 20140/15/5100-41451-806485, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí správce daně, jimiž nebyly navraceny lhůty v předešlý stav. Podle žalobce žalovaný pochybil, když laickou úvahou posuzoval zdravotní stav jednatele společnosti. Žalobce rovněž namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2015, č. j. 9571/15/5100-41457-711502, o vyřízení stížnosti žalobce proti postupu žalovaného, neboť dle jeho názoru není v demokratické společnosti přípustné, aby úřad napadený stížností prošetřoval sám sebe. Soud k této námitce žalobce uvádí, že podle § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Obě shora označená rozhodnutí správce daně jsou rozhodnutími, kterými správce daně upravoval vedení řízení. Této skutečnosti si byl zmocněnec žalobce vědom, když v žalobě v odstavci IV, bod 2. uvedl, že „toto rozhodnutí nebylo možno napadnout samostatnou žalobou“ a totéž uvedl v bodě 3. Na druhou stranu však na straně 8. žaloby navrhuje zrušení „tohoto dílčího rozhodnutí“ (rozhodnutí o navrácení lhůty) a na straně 9. navrhuje zrušení i druhého „dílčího rozhodnutí“ (týká se vyrozumění o prošetření stížnosti). Protože obě tato rozhodnutí správce daně jsou ze samostatného soudního přezkumu vyloučena, soud se námitkami žalobce proti těmto rozhodnutím zabýval v rámci přezkumu celé projednávané věci.
39. Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný neumožnil žalobci nahlédnout do vyhledávací části spisu. Podle § 66 odst. 1 d.ř. daňový subjekt je oprávněn u správce daně nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, které označí, s výjimkou části vyhledávací. Podle § 66 odst. 2 d.ř. je daňový subjekt oprávněn nahlédnout do soupisu písemností obsažených ve vyhledávací části spisu. Z tohoto poskytnutého soupisu nesmí být patrný obsah jednotlivých písemností. Ze správního spisu soud zjistil, že po oznámení o ukončení daňové kontroly a předvolání k projednání zprávy o jejím ukončení, požádal zmocněnec žalobce o nahlížení do spisu. Při tomto jednání požadoval zmocněnec žalobce kopie několika písemností z veřejné části spisu a s rozsahem nahlížení souhlasil. Při projednání zprávy o daňové kontrole dne 5. 5. 2014 žádal zmocněnec žalobce o nahlédnutí do dokumentace o dožádání a odpovědi vztahující se k BXG NX A. s. r. o., tuto žádost posoudil správce daně jako žádost o nahlížení do spisu a uzavřel, že termín nahlížení bude sjednán. Dne 24. 1. 2015 požádal zmocněnec žalobce o nahlížení do spisu a byl sjednán termín 4. 2. 2015. Při tomto nahlížení si pořídil zmocněnec žalobce kopie písemností včetně odpovědi na dožádání ze dne 15. 10. 2013. Zmocněnec žalobce namítl, že mu nebylo umožněno nahlédnout do vyhledávací části spisu, a proto podal opravný prostředek proti neumožnění nahlédnutí do dokumentace této části spisu. O tomto opravném prostředku rozhodl správce daně vyrozuměním ze dne 31. 3. 2015 tak, že stížnost posoudil jako částečně nedůvodnou a částečně nepřipustnou.
40. Podle § 65 odst. 1 d. ř. do vyhledávací části spisu se zakládají a) písemnosti, které mohou být uplatněny v řízení jako důkazní prostředek, jestliže by jejich zpřístupnění daňovému

subjektu zmařilo nebo ohrozilo cíl správy daní, účel úkonu nebo ohrozilo objektivnost důkazu. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení písemnosti zakládáné do části vyhledávací podle odst. 1 písm. a) lze v této části ponechat nejdéle do provedení hodnocení důkazů. Jde-li o důkazní prostředky, které jsou uplatněny v rámci daňové kontroly, lze je v části vyhledávací ponechat nejdéle do zahájení projednání zprávy o daňové kontrole.

41. V projednávané věci správce daně oznámil žalobci ukončení daňové kontroly 4. 4. 2014. Dne

5. 5. 2014 byla projednána zpráva o daňové kontrole se zmocněncem žalobce. Při tomto projednání zmocněnec žalobce žádal o nahlédnutí do dokumentace týkající se dožádání, byl však odkázán správcem daně na sjednání termínu s pracovníkem správce daně. Je nepochybné, že zpráva dožádaného správce daně o nekontaktnosti dodavatele žalobce BXG NX A. s. r. o. byla v řízení použita jako důkaz a to důkaz k osobě dodavatele žalobce.

Vzhledem k tomu, že dne 5. 5. 2014 bylo zahájeno projednání zprávy o daňové kontrole, měla být zpráva dožádaného správce daně poskytnuta žalobci z vyhledávací části spisu k nahlédnutí. Správce daně však tuto listinu žalobci, resp. jeho zmocněnci nezpřístupnil, a kopii této listiny si mohl zmocněnec žalobce pořídit až při nahlížení do spisu dne 4. 2. 2015. Vada v postupu správce daně tak byla odstraněna až v odvolacím řízení.

42. Tato chyba v postupu správce daně však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

O tom, že dodavatel žalobce je nekontaktní, se dověděl žalobce již ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 28. 1. 2014 a od té doby měl možnost na základě této informace předkládat důkazy k prokázání toho, že obchod mezi ním a dodavatelem se uskutečnil tak, jak bylo uvedeno v předložené faktuře. I v odvolání proti platebnímu výměru se žalobce zmínil, že skutečnost, že BXG NX A. s. r. o. je nekontaktní, je pro řízení zásadní věc, přesto však žádný důkaz k prokázání uskutečnění obchodu nepředložil.

43. Soud dále k argumentaci žalobce o „tajných opatřeních“ poznamenává, že z argumentace žalobce není zřejmé, jaký vztah má mít zajištění prostředků na jeho účtu s vyměřením DPH správcem daně, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Zajištění úhrady daně a vyměření daně jsou dvě samostatná řízení, přičemž z argumentace žalobce neplyne, že by zajištění částky na jeho účtu jakýmkoliv způsobem ovlivnilo napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení, která jsou předmětem soudního přezkumu.

44. Soud dále k námitkám žalobce, že tvrzení žalovaného v odstavci 42 napadeného rozhodnutí odporují tvrzením v odstavci 37, a že v odstavcích 47 až 53 se žalovaný vymlouvá, konstatuje, že tato obecná tvrzení nedosahují kvalit žalobních námitek ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo na žalobci, aby konkrétním způsobem vymezil, která tvrzení žalovaného si vzájemně odporují, neboť soudu nepřísluší žalobní argumentaci doplňovat. Prostý odkaz na odstavec napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu zcela nedostatečný. Neobstojí ani tvrzení žalobce o výmluvách žalovaného. Má-li žalobce pochyby o odůvodnění napadeného rozhodnutí, měl je podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako žalobní body podat soudu dostatečně určitým a srozumitelným způsobem.

45. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že není zřejmé, jak správce daně přenesl důkazní břemeno na žalobce a ve kterém okamžiku (viz odstavec 54 napadeného rozhodnutí). Podle § 86 odst. 3 písm. c) d. ř. „*Daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní*

povinnosti

podle

§

82

a dále je povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.“ Správce daně při zahájení daňové kontroly DPH za zdaňovací období měsíce června roku 2013 vyzval žalobce k předložení evidence pro účely DPH spolu s veškerými podklady prokazujícími zápisy v této evidenci (přijaté a vydané faktury, výpisy z běžného účtu, doklady k hotovostním platbám apod.), čímž vymezil tvrzení, která má žalobce prokázat (údaje uvedené žalobcem v daňovém přiznání), a uložil mu předložit veškeré důkazní prostředky. Žalobce předložil pouze výpis z účetního deníku spolu s přijatou a vystavenou fakturou. Žalobce tak unesl své první důkazní břemeno. Žalovaný však přiléhavě poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu dále NSS), z níž je patrné, že faktury nejsou v případě pochybností o uskutečnění deklarovaného obchodu dostatečným důkazem. V tomto ohledu lze poukázat také na názor Ústavního soudu, který uvedl, že *„důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje (bez rozdílu, zda jde o simulaci absolutní či relativní) uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění“* (usnesení ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 365/04). V okamžiku, kdy správce daně dne 28. 1. 2014 vyzval žalobce k prokázání skutečností, neboť měl pochybnosti o uskutečnění obchodu deklarovaném předloženou fakturou a evidencí DPH za zdaňovací období červen 2013, když žalobce nepředložil další důkazy o provedeném obchodu a pojal na základě sdělení dožádaného správce daně pochybnosti o nákladech uplatněných žalobcem a to na základě zprávy o provedeném dožádání, ze kterého vyplynulo, že dodavatel žalobce je nekontaktní, bylo přeneseno důkazní břemeno na žalobce, který měl předložit důkazy o tom, že k obchodu s dodavatelem skutečně došlo. Jak vyplynulo z řízení před správními orgány, žalobce důkazní břemeno neunesl, neboť žádné důkazy o uskutečnění obchodu, který by odpovídal předložené faktuře za měsíc červen 2013, nepředložil.

46. K související námitce žalobce, že mu nemůže být dávána k tíži nemožnost kontaktovat společnost BXG NX A. s. r. o. (dodavatele), jejíž jednatel dle žalobce v klidu chodí po ulicích, soud konstatuje, že se správce daně pokusil ověřit u uvedené společnosti uskutečnění obchodu, který žalobce deklaroval. Jelikož uvedenou společnost nebylo možné kontaktovat, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je společnost „nekontaktní“. Žalovaný nicméně tuto skutečnost nekladl k tíži žalobce, neboť stěžejním argumentem pro potvrzení platebního výměru správce daně bylo, že správce daně požadoval podle § 86 odst. 1 písm. c) daňového řádu po žalobci předložit důkazy o uskutečnění deklarovaného obchodu, přičemž žalobce předložil pouze faktury, které jsou dle výše citovaného názoru Ústavního soudu pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění, a tedy pro prokázání souladu deklarovaného a skutečného stavu nepostačují. Obdobně je uvedeno též v rozsudcích NSS sp. zn. 9 Afs 181/2014 bod [33] a 10 Afs 161/2014 body [41/42]. Námitka žalobce, že nekontaktnost dodavatele mu nemohla být přičítána k tíži, tedy není důvodná. Tato skutečnost ho nemohla zbavit povinnosti unést důkazní břemeno, i když i jinými prostředky, než dohledáním dodavatele. Soud tedy neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení.

47. Pro úplnost soud dodává, že neshledal důvod k provedení žádného ze žalobcem navržených důkazů, neboť skutková zjištění zachycená v napadeném rozhodnutí spolu s předloženým správním spisem umožňují soudu rozhodnout ve věci, a proto soud považuje další dokazování za nadbytečné. K návrhům žalobce na výslech svědků soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že navržení zaměstnanci finanční správy vystupovali v řízení jako úřední osoby a žalobce nijak neozřejmil, jaká tvrzení by měla být jejich výpovědi prokázána.
48. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
49. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu